

Един свят – общи мечти

Огледалото е пред мен. Гледам в него, а в ушите ми кърти познатият ритъм на песен. Съсредоточавам се за малко, искам да започна съчинението си, както ми поръча госпожата и да разкажа за себе си – за моите мисли и желания, за моя малък свят, но ехото предателски ми нашепва „циганка”, дума, която съм чувала нееднократно зад гърба си. Да, аз съм циганка, живея в ромския квартал на кална улица, където да видиш заедно в локвата да играят дете и куче, не е необичайна гледка. Където да ходиш бос или гладен, е част от ежедневието. Където вещите са малко, но усмивките – много. Усмивкам се. И започвам да ви разказвам за моя свят, светът на циганката.

Появявайки се на тази земя, всяко същество – дръвче или цвете, буболечка или човек, получава правото си на живот: да диша, да расте, да събира лъчите на слънцето и поривите на вятъра, да танцува под дъжда, да се радва на звездите. Разумните същества, хората, получават още едно право – да мечтаят. Мечтите ми са моят друг свят, моето вътрешно аз, плановете ми за бъдещето, моята дъга на надеждата. Червеният й цвят е желанието ми да бъда приета и разбрана. От три години уча в това училище, където не сме само ромски деца. До сега другите не са ме познавали, но искам те да ме опознаят и харесат. Вече имам много нови приятели и се надявам всички да ме обикнат. Оранжевото диктува любовта ми към всички хора по Земята – независимо от цвета на кожата им, расата, религиозните убеждения. Трябва да сме равни и да се разбираме и обичаме по между си. Жълтото носи мечтите ми за това каква искам да стана – понякога фотомодел и манекенка; понякога лекар, за да помагам на хората; понякога учителка. Но каквато и професия да избира, тя ще е свързана с грижа към всички хора. Зеленото е желанието ми да обиколя света – да отида в Англия, Франция, Китай и най-вече Индия (нали се предполага, че от там са дошли предците ми). Знам колко полезно е да срещаш нови, различни хора. Да откриваш нови светове. Лилавото е надеждата, че хората по света ще бъдат щастливи. Няма да има опустошителни земетресения и урагани, изригване на вулкани, наводнения. Трябва да следваме и да се съобразяваме с природните закони, за да може и природата да бъде наша майка-закрилница. Бялото е мечтата ми за мир – да няма войни, ранени и убити, самотни и страдащи.

И така на моят хоризонт се появи цяла пъстроцветна дъга. Тя носи мир, надежда, благоденствие, любов и разбирателство. И всичките й цветове се сливат в синия цвят – цветът на вярата. Човек трябва да вярва в мечтите си и да се бори, за да ги постигне. Различни са мечтите и копнежите ни, различни са идеите и целите. Парченце по парченце те изграждат нашия свят. Придават му смисъл, карат го да се развива. Мечтите нямат етническа принадлежност. Те са полет на мисълта и душата. Огледалото е пред мен. Но вече нямам нужда от него. Погледът ми бяга навън през прозореца. Заваля. Дъждът се сипе по калната улица. Но слънцето се опитва да се покаже иззад облака и от неговите лъчи във водните капки по стъклото проблясват цветовете на моята дъга – дъга на надеждата. Дъгата на циганката.

Вълкана Илиянова Костова
град Вършец
СОУ „Иван Вазов”; 7 б клас